

O zi de veste bună transformată în măcel

27 iunie 2009

Gili Cârstea

Pentru un străjer de pe zidurile Sionului, cea mai nemintoasă decizie de a păstra liniștea - și foametea - în cetate este să omoare pe leproșii de la poartă, care anunță că hrană bogată se află peste tot în jurul Samariei noastre moderne, baricadată de frica unor vrăjmași imaginari.

Samaria lui Ioram este Laodicea noastră de azi, în cele mai mici detalii.

Ca și atunci, împăratul nostru se sprijină pe brațul unor consilieri necredincioși.

Ca și atunci, profetul Domnului este batjocorit, amenințat și considerat vrăjmașul bisericii.

Ca și atunci, foametea este cumplită, iar evadările la sirieni încep să devină o opțiune tot mai atrăgătoare pentru cei mai mulți dintre tinerii bisericii.

Ca și atunci, casa împăratului este cu totul incapabilă să găsească o soluție, dar cu totul determinată să găsească vinovați în altă parte.

Și cât se poate de tragic, se pare că și de data aceasta scăparea va veni de la leproșii pe care îi prigonim, îi batjocorim, îi amenințăm cu moartea și îi punem să strige „necurat, necurat” pe trotuarul din fața comunităților noastre peste tot prin biserica mondială.

Nu mă așteptam ca împăratul Laodiceei să fie mai perceptiv decât împăratul Samariei; aș fi fost bucuros să se ridice măcar la nivelul aceluși împărat amețit de teologia liberală a consilierilor lui necredincioși, lumești. Din păcate, nu se întâmplă așa.

Avea Ioram toate nebuniile în cap, a privit și el cu suspiciune vestea bună transmisă de leproși, dar până la urmă și-a venit în fire. A format o comisie care să verifice dacă vestea bună a leproșilor este o capcană a sirienilor sau nu.

Temerile lui s-au dovedit copilărești. Nu era nicio capcană. Sirienii pur și simplu o luaseră la goană, lăsând în urmă toată prada de război jefuită în acea campanie.

Împăratul nostru a fost și el anunțat că Domnul are o veste bună pentru poporul Său, și că hrană abundentă așteaptă dincolo de porțile baricadate în fața lui Hristos. A alcătuit și el comisie după comisie, comitet după comitet, dar acestea nu au reușit să vadă decât comploturi și capcane. Vestea bună a neprihănirii lui Hristos li s-a părut mereu o amenințare pentru pacea și liniștea bisericii, și astfel au făcut tot ce le stătea în putere spre a se împotrivi.

Dar seceta s-a agravat cu trecerea anilor, iar Ploaia s-a încăpățânat să nu cadă, oricât ne-au pus ei să țopăim la unison, să strigăm cu 16 milioane de voci la urechea surdă a lui Dumnezeu.

Au trecut doi ani de la marele eveniment magic, 7.7.07, când „cei mari” au trimis pe „cei mici să aducă apă, dar cei mici, când se duc la fântâni, nu găsesc apă și se întorc cu vasele goale; rușinați și roșiți, își acopăr capul” (Ier 14:3-4). A fost mare tam-tam atunci, dar ploaia nu a căzut, iar fântânile sunt încă goale.

Domnul ne-a spus, prin slujitoarea Sa credincioasă, că nu putem avea Ploaia atâta timp cât luptăm împotriva ei de peste 120 de ani. Este absurd să te rogi pentru Ploaie, și în același timp să o detești, să o batjocorești și să o alungi fără nicio reținere.

Recent, un străjer de pe zidurile Sionului anunța biserica despre o nouă acțiune a fraților pastori din București. Frații, spunea el, s-au luat de griji. Au constatat că „treaba este serioasă, și că așa nu se mai poate.” Și au trecut la acțiune. Adică au început din nou valul de rugăciuni stăruitoare pentru Ploaie. Au început să organizeze, ni se spune, „grupuri de presiune,” sau grupuri de „comando,” luptători ai rugăciunii. Scopul este precis delimitat: „Ploaia târzie promisă așteaptă de multă vreme să fie dorită, cerută și apreciată în mod corespunzător.”

Aceasta este grozav, minunat. În sfârșit, cineva recunoaște că nu noi așteptăm Ploaia, ci ea ne așteaptă pe noi. Foarte bine, și ce este de făcut?

Ne-am fi așteptat să auzim o mărturisire asemănătoare cu aceea a lui Daniel, sau măcar o recunoaștere că a existat opoziție față de intenția lui Dumnezeu de a trimite Ploaia în 1888. Poate o acțiune asemenea celei descrise de Ioel, în care străjerii de pe zidurile Sionului să sune cu trâmbița că a existat o depărtare de Domnul și că este necesară o întoarcere la El, iar „preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar” nebunia de a intercepta lumina pe care Dumnezeu a tot încercat să o trimită poporului Său.

Dar nimic din toate acestea. Tot ce vor ei este alcătuirea unor „grupuri de presiune” de tip comando, care să forțeze mâna lui Dumnezeu. După principiul „încercarea moarte n-are,” așa cum spune chiar străjerul de serviciu: „Poate, poate, mai știi?”

Ei bine, îmi pare rău că trebuie să-i întristez iarăși pe frații mei, dar nu pot să nu le aduc aminte că exhibiții din acestea au mai făcut și alții înaintea lor, cu rezultate deplorabile. Trei ani și jumătate s-au tânguit pe lângă altarele lor, „poate,

poate” vine ploaia. Împânziseră țara cu „grupuri de presiune,” al căror vaiet se auzea până târziu în noapte pe dealurile lui Israel (PK 124). Inutil.

Nu era mai sănătos, și pentru ei, și pentru popor, și pentru împărat, să plece urechea la sfatul lui Ilie? Dar nu, aceasta era o umilire fără margini, o recunoaștere a eșecului lor de a îndruma națiunea în toți acei ani de cumplită apostazie.

Și, mai grav decât orice, în timp ce „grupurile de presiune” de la București se roagă pentru Ploaie, „grupurile de comando” de la Madrid s-au apucat să-i măcelărească, la propriu, pe leproșii de la poarta Samariei, pentru vina lor de a considera că „aceasta este o zi de veste bună” (2 Regi 7:9), că Ploaia deja a venit, și că trebuie recunoscută, primită și apreciată. Iar „grupurile de presiune” de la București nu au nimic de spus despre mârșăvia de care nici măcar nu sesizează că se fac vinovați.

Nu era mai bine dacă leproșii Domnului de astăzi continuau să adune hrana, să o ascundă și să se bucure singuri de ea? Poate era mai bine, pentru siguranța lor. Dar ei nu s-au gândit la așa ceva. Aceasta este „o zi de veste bună,” vestea bună că Mirele ne cheamă din nou la Nuntă, un privilegiu imens pentru orice generație a poporului lui Dumnezeu. Este vestea bună că s-a deschis din nou la picioarele noastre „Calea,” calea consacrată prin care ceea ce omul a despărțit în Eden, Dumnezeu dorește să unească din nou. El așteaptă cu înfocare să facă din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos.”

Nu există o veste mai bună decât aceasta.

Și totuși, Ziua Domnului, după cum spunea Amos, se dovedește a fi întuneric, și nu lumină, așa cum ar fi trebuit. Când măcelărești leproșii care aduc vestea bună, nu faci decât să consolidezi foametea care ne face să ne mâncăm copiii, și să alungi Ploaia aceea care este „un învățător al neprihănilor.”

Pe acest drum, „urmările” acțiunii acestor grupuri de presiune sunt cât se poate de previzibile, și nu mai este nevoie să ghicim: Are cine să răspundă la acest gen de aventurism spiritual, umplându-ne adunările cu convertiți și dându-ne astfel impresia că am primit reînvierea pentru care am strigat atâta vreme.
